

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: B. D.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, ul. Sovova č. p. 709/5, PSČ 412 01, proti **žalované: P o l i c i i ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem v Ústí nad Labem, Lidické nám. č. p. 9, PSČ 401 79, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované,

t a k t o :

- I. Ve vztahu k návrhu žalobce na určení, že *zásah policisty Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedl zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – kompletní bezdůvodné lustrace řidiče, testu na alkohol a drogy a opakované prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla trvajícího skoro jednu hodinu, byl nezákonný, s e žaloba z a m í t á .*
- II. Ve vztahu k návrhu žalobce na určení, že *zásah policistů Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, byl nezákonný, se u r č u j e, že zásah byl nezákonný.*
- III. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **13.804,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalované ve znění její úpravy ze dne 12. 2. 2014 a úpravy učiněné při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 5. 2015 domáhal, aby soud vyslovil, jednak že: *zásah policisty Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedl zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – kompletní bezdůvodné lustrace řidiče, testu na alkohol a drogy a opakované prohlídky vozidla včetně povinné výbavy a technického stavu vozidla trvajícího skoro jednu hodinu, byl nezákonný* a jednak že: *zásah policistů Policie ČR dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hodin v Ústí nad Labem, ul. Havířská, kdy provedli zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, byl nezákonný.*

Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce původně za žalovaného označil Ministerstvo vnitra, nicméně v reakci na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, jemuž byla věc předložena v intencích ust. § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k sjednocení otázky, kdo má být v tomto řízení žalovaným a který soud je místně příslušný, k výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2015 sdělil, že žalovaným není Ministerstvo vnitra, nýbrž Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 83 s. ř. s. bez dalšího vycházel z toho, že žalovanou v tomto řízení je Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje.

Žalobce v žalobě uvedl, že policisté PČR, a to prap. Hyšpler a prap. Bc. Jahelka, provedli dne 21. 3. 2013 v době kolem 00.30 hod v Ústí nad Labem, ul. Všebořická a ul. Havířská, zásah (pokyn či donucení) spočívající v provedení služebního zákroku – zákaz další jízdy žalobci vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, a v neoprávněné šikanózní kontroly vozidla. Důvodem pro vydání pokynu k zabránění další jízdy policisty PČR byla skutečnost, že zjistili, že kontrolované vozidlo je opatřeno pneumatikami odlišného dezénu. Šikanózní kontrolu vozidla pak žalobce spatřuje v tom, že vozidlo bylo bezdůvodně kontrolováno s požadavkem na předložení povinné výbavy, ačkoliv tato kontrola byla policisty PČR provedena s M. K. u téhož vozidla před půl hodinou popř. jednou hodinou a tato kontrola trvala jednu hodinu. Výsledkem šikanózní kontroly bylo zjištění, že ve vozidle není dostatečný počet náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla a že ve vozidle není dostatečný počet pojistek k vozidlu.

Ve vztahu k zakazu další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem žalobce namítl, že při kontrole se policista PČR dovolával ust. § 118a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který ovšem pojednává o situaci, kdy vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. V daném případě tak nepostačuje jen technická nezpůsobilost k provozu na pozemních komunikacích, nýbrž je zde nutné i současné naplnění podmínky bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, ovšem s výjimkou nouzového dojetí vozidla i přes závažné závady. Policisté PČR přitom za závadu naplňující podmínku bezprostředního závažného ohrožení ostatních účastníků silničního provozu určili obutí vozidla různými

pneumatikami, kdy vycházeli jen z obchodního označení pneumatiky při jinak stejné konstrukci, provedení, rozměru a huštění, a proto dle názoru žalobce nebyla naplněna podmínka technické nezpůsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích. K tomu žalobce doplnil, že policisté PČR byli při kontrole žalobcem upozorněni, že jede k výměně celé sady pneumatik, jelikož měl poškozené hned dvě pneumatiky, díky čemuž použil dvě rezervní pneumatiky, a to jednu z vozidla a jednu z domova, a proto, pokud se policisté PČR domnívají, že tato skutečnost je technickou závadou na vozidle, tak nechť vezmou na vědomí, že v daném případě jde o nouzové dojetí ke smluvnímu servisu ve smyslu ust. § 36 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti vozidel“). Toto upozornění policisty PČR nezajímalo a zakázali další jízdu na základě svého rozhodnutí bez objektivního nálezu stanice technické kontroly toliko s poukazem na povětrnostní a klimatické podmínky a ochranu všech účastníků silničního provozu. Z pořízených fotografií při kontrole je přitom zřejmá pouze částečně mokrá vozovka bez žádných zbytků sněhu apod., s tím, že v daný čas panovalo astronomické jaro, noční teplota se pohybovala kolem 0°C a noční provoz byl minimální, navíc v části města příměstského typu s maximem zeleně, nízkými obytnými a rodinnými domy.

Ve vztahu k šikanózní kontrole vozidla žalobce uvedl, že tuto kontrolu trvající několik desítek minut policisté PČR provedli před kontrolou pneumatik, přičemž při ní prokázali neznalost ust. § 32 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel. Při kontrole bylo předloženo celkem 6 kusů pojistek, a to 5A, 10A, 15A, 20A, 20A a 25A, což odpovídá pojistkám používaným ve vozidle. Vedle toho byla předložena originální sada „Náhradní žárovky sada SEAT UNI“, která obsahuje vyměnitelnou sadu žárovek a také několik pojistek – 10A a 15A. Na podporu tohoto tvrzení žalobce k žalobě přiložil ilustrační schéma pojistek a také ilustrační foto náhradní sady žárovek. Policisté PČR ovšem požadovali předložit všechny pojistky užívané ve vozidlech, a to zejména 30A, 40A a 50A, a následně poukazovali na chybějící pojistky, které nejsou ve vozidle používány. V rámci šikanózní kontroly dále policisté PČR kontrolovali všechny doklady žalobce a také od vozidla, kdy kontrola těchto dokladů ve služebním vozidle trvala asi 15 minut, dále kontrolovali sady montážních klíčů na matice kol vozidla, dále kontrolovali povinnou výbavu vozidla, světla, lékárničku apod., vedle toho byl u žalobce proveden test na alkohol, ačkoliv policisté PČR nemohli nabýt dojmu, že žalobce požil alkohol, což potvrdila i kontrola, a dále byla provedena i kontrola technického stavu vozidla, kdy policisté PČR prohlíželi dezén pneumatik i jejich obchodní značku za přísvitu ruční svítilny. Při kontrole navíc policisté PČR požadovali bez jakéhokoliv právního i jiného faktického důvodu, aby M. K., který se dostavil posléze na místo kontroly, odstoupil od kontrolovaného vozidla, třebaže je jeho vlastníkem, čímž mu bránili v užívání jeho majetku. Tato skutečnost ovšem není uvedena v úředním záznamu žalované ze dne 21. 3. 2013, č. j. KRPU-66588-2/PŘ-2013-041016. Dle žalobce důvod, že M. K. nebyl kontrolovanou osobou, nemůže obstát, s ohledem na ust. § 43 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“), když nehrozilo žádné závažné ohrožení života či zdraví v případě setrvání M. K. na místě kontroly. Šikanózní jednání policistů PČR dle žalobce dokládá i jejich vyjádření uvedené v citovaném úředním záznamu ze dne 21. 3. 2013 o tom, že M. K. v průběhu kontroly neustále telefonicky s někým hovořil, kdy se dotazoval na policejní pravomoci k jednotlivým kontrolním úkonům a snažil se jim kontrolu žalobce a vozidla co nejvíce ztížit. M. K. jakožto občan přitom měl právo být

na místě ohledání svého majetku a měl právo hovořit se svým právním zástupcem, když součástí policejního zákroku bylo jeho vlastnictví.

V návaznosti na to žalobce namítl, že policisté PČR jednali v rozporu se zákonem o silničním provozu, s čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR, s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ust. § 1, § 2 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, § 3, § 4 odst. 1, odst. 2, § 5, § 6 odst. 1, odst. 2, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, odst. 2, § 10 a násl., § 14, § 44 a násl. a § 46 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 9, § 10 a § 11 zákona o Policii ČR, když vůči žalobci jednali šikanózně, kontrolu trvající přibližně hodinu prováděli po zastavení při běžné silniční kontrole bez jakéhokoliv důvodného podezření pro přestupek a navíc vozidlo bylo před krátkou dobou kontrolováno. Žalobce má za to, že se stal nechtěným aktérem vyřizování účtů policistů PČR s M. K., a to díky předchozí kontrole M. K. Na podporu svého názoru o nepřipustném, šikanózním, neprofesionálním a přespříliš horlivém a důkladném jednání policistů PČR žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, z nichž vyplývá, že policisté nesmí bezdůvodně umravňovat řidiče a činit na ně bezdůvodné nátlaky a že omezení řídit motorové vozidlo je nutno považovat za velmi citelný zásah do svobody jednotlivce, k němuž nesmí docházet nepřipustným způsobem.

Původně žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření k žalobě, které bez dalšího posléze přejala stávající žalovaná, k meritu věci uvedlo, že nesouhlasí s celým obsahem žaloby, neboť na základě výpovědí zasahujících policistů PČR a s přihlédnutím ke sdělení Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 13. 6. 2013 byl předmětný zásah proveden zcela v souladu s platnou právní úpravou a zasahující policisté PČR se během zákroku nedopustili žádného protiprávního jednání. Postup policistů PČR je náležitě zachycen ve správním spise, který byl soudu předložen k předmětné žalobě, a také ve správním spise vedeném o přestupkovém jednání žalobce pod č. j. KRPU-66588/PŘ-2013-011016.

Na základě dostupných údajů lze dovodit, že dotčení policisté PČR během předmětného zákroku nepřekročili své oprávnění stanovené v ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, které umožňuje příslušníkovi PČR ve služebním stejnokroji při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu zakázat řidiči jízdu na dobu nezbytně nutnou nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popř. jiný veřejný zájem. Vzhledem k okolnostem shodně popisovaným oběma dotčenými policisty PČR lze důvodně předpokládat, že s ohledem na povětrnostní podmínky panující v době zákroku a zjištěný technický stav vozidla bylo užití daného oprávnění v podobě zákazu další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem oprávněné, neboť je všeobecně známo, že užití neshodných pneumatik na jedné nápravě ovlivňuje zásadně chování vozidla, třebaže se jedná o technicky shodnou pneumatiku jiné značky. Toto zjištění ve svém důsledku legitimizuje v dané situaci namítaný postup policistů PČR ve vztahu k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Užití neshodných pneumatik, tj. nestejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky, odporuje dikci ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel.

Žalovaná strana má rovněž za to, že žalobce nemůže s úspěchem argumentovat tzv. nouzovým dojetím. Pokud se pomine skutečnost o časovém údaji kontroly vozidla a běžné pracovní doby pneuservisů, tak řidič nemá volnou úvahu ohledně toho, kdy koná tzv. nouzové dojetí. Provozní režim tzv. nouzového dojetí je ve smyslu ust. § 36 odst. 1 vyhlášky

o technické způsobilosti vozidel v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu omezen pouze na situace, kdy je na vozidle zjištěna závada během jízdy, a nikoliv tedy v blíže neupřesněném okamžiku před jejím započatím, jak extenzivně dovozuje žalobce, když by to bylo v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobcův extenzivní náhled na tzv. nouzové dojetí by umožňoval nekontrolovatelný provoz technicky nezpůsobilých vozidel v režimu nouzového dojetí, jejichž řidiči by nepokračovali v jízdě na nejbližší místo, kde lze závadu odstranit, nýbrž by např. hledali smluvní servis, který je dle jejich subjektivního názoru nejvhodnější.

K trvání kontroly a jejímu průběhu pak žalovaná strana uvedla, že trvala cca 10 až 20 minut s odkazem na vyjádření dotčených policistů PČR, což není v rozporu s jejich oprávněními uvedenými v ust. § 124 odst. 9 a odst. 10 zákona o silničním provozu ani v rozporu s interními normami Policie ČR, které upravují průběh silničních kontrol, a nijak nepřesahovala standardní čas obdobných silničních kontrol. Požadavek na předložení povinné výbavy vozidla (sady pojistek a žárovek) je zcela legitimní součástí silniční kontroly, a to zejména v případě zhoršených klimatických podmínek, které panovaly v noci ze dne 20. na 21. 3. 2013. Předmětné vozidlo bylo výrobcem homologováno např. i ve variantě se vznětovou pohonnou jednotkou, přičemž v takovém případě se běžně užívá i pojistek těch hodnot uváděných žalobcem. Tvzení žalobce dokumentované obrazovou přílohou bez bližší definice provedení daného vozidla, k němuž se ilustrační schéma pojistek váže, je proto zcela neprůkazné, a to i vzhledem k tomu, že daný typ vozidla má i další pojistky umístěné v motorovém prostoru. Navíc nedostatečná povinná výbava vozidla (chybějící pojistky a chybějící žárovky) a ani nepředložení dokladu o zaplacení zákonného pojištění nebyly důvodem pro zákaz další jízdy žalobci s dotyčným vozidlem, když tyto skutečnosti představovaly přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který byl rovněž uveden v oznámení o přestupku ze dne 21. 3. 2013, pod č. j. KRPU-66588/PŘ-2013-011016, adresovanému Magistrátu města Ústí nad Labem. Za toto přestupkové jednání spočívající jednak v nedostatečné povinné výbavě vozidla pro chybějící pojistky a chybějící žárovky a jednak v nepředložení dokladu o zaplacení zákonného pojištění byl žalobce v přestupkovém řízení shledán vinným a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Dále žalovaná strana uvedla, že žalobce zcela nepravdivě tvrdí, že u něj byl proveden i test na drogy, když při kontrole byl podroben toliko dechové zkoušce na přítomnost alkoholu.

Žalovaná strana vedle toho považuje žalobcův poukaz na neoprávněnost pokynů na odstoupení M. K. z místa kontroly a jeho šikanu za irrelevantní, neboť se netýká služebního zákroku vůči žalobci a není předmětem žalobního návrhu.

Závěrem žalovaná strana zdůraznila, že žalovaný zásah policistů PČR byl proveden na základě platné hmotněprávní úpravy a v souladu se základními zásadami činnosti Policie ČR, přičemž během předmětného zákroku nedošlo k žádnému poškození žalobcových práv.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 5. 2015 právní zástupce žalobce nejprve vyjádřil názor, že udělené pověření pro pracovníka žalované jejím ředitelem Mgr. L. ze dne 30. 4. 2015 považuje za nesprávné, a proto při dnešním jednání by měl být osobně přítomen ředitel žalované, popřípadě tento ředitel měl nejprve vydat vnitřní právní předpis, aby posléze mohl pověřit své podřízené. K tomu doplnil, že má za to, že na uděleném

pověření ze dne 30. 4. 2015 by nemělo být otisknuto kulaté razítko s malým státním znakem, přičemž v této skutečnosti by mohl být spatřován přestupek a dozajisté je to v rozporu se spisovým řádem Policie ČR. Dále právní zástupce žalobce provedl korekci žalobního petitu, a to v tom směru, že dotyčná kontrola byla patrně provedena v ul. Havířská a že kontrolované vozidlo tov. zn. SEAT Toledo mělo r. z. „X“, a nikoliv „X“. K věci uvedl, že žaloba byla podána zcela oprávněně, přičemž pro žalobce je stěžejní posouzení zákonnosti zákazu další jízdy, kterou mu vyslovili příslušníci PČR na základě provedené kontroly vozidla. Dále uvedl, že daná kontrola byla policisty prováděna bez důvodného podezření, přičemž s ohledem na její průběh, délku a fakt, že vozidlo bylo krátce předtím již policisty PČR kontrolováno, považuje uskutečněnou kontrolu za nezákonnou. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobce uvedl, že veškerý skutkový stav je v podstatě zadokumentován jen úředními záznamy, které si sepsala sama žalovaná strana, a proto nemohou být brány jako absolutně věrohodné důkazy, včetně délky uskutečněné kontroly. Navíc oba policisté PČR podávali svá vysvětlení až dne 12. 6. 2013. Pro daný případ by měl být podstatný úřední záznam ze dne 21. 3. 2013, kdy došlo ke kontrole. Dále uvedl, že nelze vyloučit, že úřední záznamy obsahují pouze údaje, které jsou v souladu s etickým kodexem žalované a právními předpisy jako takovými. Vedle toho podotkl, že žalobce nebyl pravomocně přestupkově odsouzen a skutečnost, zda žalobce byl či nebyl při kontrole testován na drogy je opět možno posoudit pouze ze záznamů vyhotovených žalovanou stranou. Dále uvedl, že z úředních záznamů nevyplývá žádný legitimní důvod pro provedení kontroly u žalobce, navíc z úředních záznamů nevyplývá, jakého konkrétního porušení zákonného ustanovení se dopustil žalobce, a to ještě takového, které by odůvodňovalo zákaz další jízdy s vozidlem. Právní zástupce žalobce rovněž zmínil, že v argumentaci žalované zcela postrádá aspekt tzv. nouzového dojetí. Žalobce měl být policisty poučen o nevhodnosti osazených pneumatik na nápravách z hlediska jejich odlišnosti, ovšem neměl mu být vyslovován zákaz další jízdy s vozidlem. Tento zákaz proto považuje za nepřiměřený. Závěrem právní zástupce žalobce navrhl, aby soud ve věci provedl dokazování, a to výsledkem žalobce, výsledkem M. K., výsledkem obou kontrolujících policistů PČR – tedy policisty H. a policisty J., dále výsledkem policisty Š. a také zvukovým záznamem z kontroly, který byl pořízen M. K. a jímž disponuje žalobce, a také interním pokynem žalované nařizujícím policistům při silničních kontrolách provádět u řidičů testy na přítomnost alkoholu.

Při témže ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalované nejprve uvedl, že ředitel žalované nevydává žádnou směrnici ohledně svého zastupování v řízení před soudy. V daném případě bylo vydáno pověření ad hoc, což odpovídá standardní praxi žalované. Ohledně předmětné žaloby pak navrhl její zamítnutí, když trval na tom, že silniční kontrola i zákaz další jízdy vyslovený žalobci byly učiněny zcela v souladu se zákonem. Kontrolu prováděli policisté PČR ve služebních stejnokrojích (vzor č. 92) opatřených služebními čísly, přičemž oba policisté vystupovali v pozici správního orgánu. Rozsah, povaha a účel dotyčné kontroly byl v souladu s pravomocemi úřední osoby. K dotyčné kontrole bylo přistoupeno s ohledem na fakt, že dané vozidlo bylo kontrolováno krátce předtím, kdy byly zjištěny závady odporující zákonu. Vozidlo bylo proto kontrolováno opětovně za účelem prověření, zda již byly odstraněny závady. Dále uvedl, že u žalobce nebyl proveden test na drogy a kontrola trvala cca 20 minut. K tomu doplnil, že již při první kontrole dotyčného vozidla byl řidiči, který nebyl žalobcem, vysloven zákaz další jízdy s vozidlem, a proto policisté PČR kontrolovali vozidlo opětovně i z toho důvodu, aby bylo prověřeno, zda vyslovený zákaz další jízdy je respektován. Oba policisté PČR podávali vysvětlení ze dne 12. 6. 2013 po řádném

poučení, kdy byli zároveň i vázáni služebním slibem. Žalobce nepředložil žádné důkazy, které by vysvětlení policistů zpochybňovaly. Dále uvedl, že úřední záznam ze dne 21. 3. 2013 zcela jednoznačně uvádí důvod pro uskutečnění kontroly u žalobce, kdy tímto důvodem byla předchozí uskutečněná kontrola dotyčného vozidla s neuspokojivými výsledky. Pověřený pracovník žalované rovněž trval na tom, že úřední záznam o spáchání přestupku i oznámení přestupkové věci k projednání správnímu orgánu slovně popisují přestupkové jednání žalobce a zároveň uvádí i příslušnou právní kvalifikaci tohoto jednání. Dále zdůraznil, že nepravomocné rozhodnutí o přestupku neznamena, že by předmětná kontrola byla nezákonná. Dále podotkl, že interním pokynem žalované bylo stanoveno v době rozhodné provádět policisty při silničních kontrolách u řidičů i testy na alkohol. K dotazu soudu, na jakých zákonných ustanoveních byl vystaven policisty ústně vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem po provedené kontrole, pověřený pracovník žalované uvedl, že v ust. § 21 odst. 13 vyhláše o technické způsobilosti vozidel je uvedeno, že jedna náprava vozidla musí být osazena pneumatikami shodného rozměru, shodné konstrukce, shodného druhu dezénu a také shodné obchodní značky. Na to pak navazují ust. § 5 odst. 1 písm. a) a ust. § 124 zákona o silničním provozu, kdy policisté mohou mj. jiné zakázat další jízdu řidiči s vozidlem, přičemž tato možnost je vztahována k zajištění bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu s ohledem na aktuálně panující podmínky v provozu. Povětrností podmínky v daném případě byly takového rázu, že použití odlišných pneumatik, a to na obou nápravách kontrolovaného vozidla, ohrožovalo ostatní účastníky silničního provozu. Proto policisté legitimně využili zákonného oprávnění ve smyslu ust. § 124 zákona o silničním provozu a žalobci vyslovili zákaz další jízdy s vozidlem. K návrhu na provedení výsledků žalobce a dalších osob pověřený pracovník žalované vyjádřil nesouhlas, když nejsou potřebné k právnímu posouzení věci. Ve vztahu ke zvukovému záznamu podotkl, že žalobce měl dostatek prostoru předložit zvukový záznam ze silniční kontroly. Dále uvedl, že odlišnost pneumatik na jednotlivých nápravách kontrolovaného vozidla je náležitě doložena obsahem správního spisu. K internímu pokynu žalované ohledně testování řidičů na alkohol podotkl, že jej má k dispozici, a proto jej nyní předkládá soudu k založení do spisu pro účely případného dokazování.

Při dalším ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních námitkách. Předně podotkl, že mu vadí přítomnost JUDr. J. Z., pracovnice žalované, která ač není pověřena k dnešnímu jednání, tak sedí u stolu s pověřeným pracovníkem žalované, a nikoliv na lavici určené pro veřejnost. V daném případě zjevně nebyly splněny podmínky pro vyslovení zákazu další jízdy žalobci s vozidlem, když žalobce uskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí. Dále zdůraznil, že hlídkující policisté PČR neměli oprávnění testovat žalobce na požití alkoholu bez důvodného podezření, a to i přes dikci zákona o Policii ČR a také příslušné policejní instrukce, když z nich vůbec nevyplývá, které vozidlo mají policisté podrobovat kontrole. V této souvislosti poukázal na paralelu k daňové kontrole, která se může rovněž uskutečňovat jen při důvodných podezřeních správce daně.

Při témže ústním jednání před soudem pověřený pracovník žalované nadále požadoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Setrval na názoru, že hlídkující policisté PČR při rozporované silniční kontrole nepřekročili zákonný rámec svých kontrolních pravomocí, přičemž byli oprávněni žalobce testovat na požití alkoholu i bez důvodného podezření. Vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem byl učiněn na základě zákona a na základě

objektivních skutečností. Dále podotkl, že testování řidičů na alkohol vychází z policejní instrukce nadřízené žalované, přičemž soudní judikatura dosud tuto policejní instrukci nerozporovala. V daném případě žalobce nemůže argumentovat tzv. nouzovým dojetím, když tato argumentace nebyla žalobcem při kontrole vůbec uplatněna a když závalu bylo možné odstranit přímo na místě odpovídajícími pneumatikami. K dotazu soudu, zda zákaz další jízdy žalobce s vozidlem byl policisty PČR nějak časově limitován, pověřený pracovník žalované, uvedl, že nikoliv.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Žaloba podaná podle ust. § 82 s. ř. s. je institutem, který má poskytnout ochranu každému před nezákonným jednáním správního orgánu, přičemž zákon neobsahuje definici nezákonného zásahu správního orgánu. Soudní řád správní vymezuje zásah jen velmi obecně a široce, neboť pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, k nimž jsou různými zákony oprávněny. Pojmovým znakem těchto faktických činností je to, že se jedná o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla např. omezení osobní svobody, donucení k opuštění určitého místa, útok proti tělesné integritě, donucení něco konat nebo něčeho se zdržet. Jedná se tedy o úkony, které nejsou v podobě rozhodnutí, avšak přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a to na základě jak písemného tak i faktického pokynu či příkazu.

Předně soud uvádí, že pověření pro Ing. et Ing. M. S., pracovníka žalované, k zastupování žalované při ústním jednání před soudem ze dne 30. 4. 2015 shledal řádným a věcně správným, přičemž soudu nevystaly pochybnosti o tom, že by pověřený pracovník žalované nebyl kompetentní vystupovat v řízení před soudem za žalovanou na základě předloženého pověření ze dne 30. 4. 2015. Případné nedostatky ve vyhotovení pověření, na které poukazoval právní zástupce žalobce (otisk kulatého razítka s malým státním znakem), nesouvisí s předmětem žaloby, a proto se soud jimi nezabýval.

Dále soud uvádí, že již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo zmíněno, že žalobce se v předmětné věci domáhal určení, že zásah policistů PČR kolem 00.30 hodiny dne 21. 3. 2013 v Ústí nad Labem, ul. Havířská, a to jednak v podobě silniční kontroly a jednak v podobě ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, je nezákonný. S ohledem na takto formulovaný petit soud tedy o

předmětné žalobě ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR uskutečněné silniční kontroly soud uvádí, že žalobce ji považoval za šikanózní, a tedy nezákonnou, proto, že vozidlo tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, jehož vlastníkem byl v době rozhodné M. K., bylo dle jeho názoru bezdůvodně několik desítek minut kontrolováno s požadavkem na předložení povinné výbavy vozidla (kontrola autolékárničky, kontrola sady montážních klíčů na matice kol vozidla, kontrola náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla, kontrola pojistek k vozidlu) a vedle toho byla provedena kontrola technického stavu vozidla (kontrola osvětlení vozidla a kontrola pneumatik užitých na vozidle), ačkoliv tato kontrola byla policisty PČR provedena s M. K. u téhož vozidla před půl hodinou popř. jednou hodinou a tato předchozí kontrola trvala jednu hodinu. Šikanózní kontrolu dovozoval žalobce i ze skutečností, že při kontrole byly kontrolovány všechny doklady od žalobce a od vozidla, a to v policejním vozidle v trvání asi 15 minut, dále že při kontrole byl policisty PČR proveden u žalobce test na alkohol, ačkoliv kontrolující policisté nemohli nabýt dojmu, že by alkohol skutečně požil, což potvrdil i provedený test, a také že policisté PČR požadovali po M. K., který byl rovněž přítomen na místě kontroly, aby odstoupil od svého vozidla a nezasahoval do probíhající kontroly.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce zjevně neopodstatněně namítal, že u něj byla provedena silniční kontrola bezdůvodně a bez důvodného podezření. Je tomu tak proto, že již sám žalobce v žalobě a při ústních jednáních před soudem uváděl, že dotyčné vozidlo bylo policisty PČR již důkladně zkontrolováno krátce před tím, kdy jej řídil M. K. K tomu je třeba uvést, že při této předchozí kontrole, která se uskutečnila dne 20. 3. 2013 kolem 22.30 hodin a kterou prováděli stejní policisté PČR jako u žalobce, tedy prap. Bc. L. H., DiS. a prap. Bc. R. J., bylo zjištěno, že vozidlo nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, když jednak byly zjištěny nedostatky v povinné výbavě vozidla, neboť na výzvu policistů M. K. nepředložil povinnou výbavu, a jednak byly zjištěny na přední a zadní nápravě vozidla pneumatiky odlišných značek, a vedle toho bylo zjištěno, že M. K. při řízení u sebe neměl platný doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Na základě těchto zjištění bylo konstatováno porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 8 písm. c) zákona o silničním provozu a s M. K. bylo vedeno přestupkové řízení, které bylo završeno rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2013, č. j. MM/OK/PD/86750/13/R, jímž byl M. K. uznán vinným z přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které ovšem nenabýlo právní moci pro marné uplynutí prekluzivní lhůty k pravomocnému projednání přestupku a řízení o daném přestupku bylo zastaveno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 4. 2014, č. j. 5899/DS/2013, JID: 48963/2014/KUUK/Bal. Vedle toho policisté PČR na základě výsledků provedené silniční kontroly vyslovili ústně ihned po této kontrole M. K. zákaz další jízdy s kontrolovaným vozidlem. Tyto skutečnosti soud zjistil na základě provedeného dokazování při ústním jednání ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s. konaném dne 25. 5. 2015 právě citovaným rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 4. 2014.

V daném případě tak rozporovaná silniční kontrola nebyla u žalobce provedena bezdůvodně, nýbrž s ohledem na zjištění nedostatků v povinné výbavě téhož vozidla z předchozí uskutečněné silniční kontroly a ústně vyslovený zákaz další jízdy s vozidlem M.

K., kdy stejní policisté PČR totéž vozidlo krátce po kontrole opět zpozorovali v běžném silničním provozu. V této souvislosti je třeba poznamenat, že právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem nesprávně namítal, že z úředních záznamů vyhotovených kontrolujícími policisty PČR nevyplývá žádný legitimní důvod pro provedení kontroly u žalobce, když úřední záznam ze dne 21. 3. 2013, č. j. KRPU-66588-2/PR-2013-011016, který tvoří nedílnou součást správního spisu, zcela jednoznačně uvádí důvod pro uskutečnění kontroly u žalobce, kterým byla předchozí uskutečněná kontrola dotyčného vozidla s neuspokojivými výsledky. Shodný důvod pro provedení opětovné kontroly dotyčného vozidla pak oba kontrolující policisté PČR uvedli do úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 12. 6. 2013, č. j. KRPU-135800-7/ČJ-2013-0410UO (policista J.) a č. j. KRPU-135800-5/ČJ-2013-0410UO (policista H.). V této souvislosti je třeba podotknout, že právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem rovněž neopodstatněně tvrdil, že z úředních záznamů nevyplývá, jakého konkrétního porušení zákonného ustanovení se žalobce dopustil. Tento dílčí závěr soud opírá o fakt, že úřední záznam o spáchání přestupku ze dne 21. 3. 2013 i oznámení přestupkové věci k projednání správnímu orgánu z téhož dne, který rovněž tvoří nedílnou součást správního spisu, nejenže slovně popisují přestupkové jednání žalobce, nýbrž zároveň uvádí i příslušnou právní kvalifikaci tohoto jednání [§ 5 odst. 1 písm. a), § 125c odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o silničním provozu a § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla].

Důvod k provedení opětovné kontroly u téhož vozidla, kdy v rámci předchozí silniční kontroly vozidla byly zjištěny neuspokojivé výsledky a na základě nich byl vysloven kontrolovanému řidiči zákaz další jízdy s vozidlem, soud vyhodnotil jako legitimní a nešíkanozní, neboť opětovná kontrola umožňovala policistům PČR prověřit, zda v mezidobí již byly odstraněny zjištěné závady na dotyčném vozidle, popř. zda je dodržován vyslovený zákaz další jízdy s vozidlem a zda řidič vozidla již při sobě má platný doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.

Dále by měl žalobce vzít v potaz skutečnost, že pokud byli oba kontrolující policisté PČR ve služebním stejnokroji (vzor č. 92), což žalobce v žalobě ani posléze v řízení před soudem nijak nerozporoval, tak byli oprávněni ve smyslu ust. § 124 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a to v podobě provádění kontrol dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílení se na jeho řízení, a to i ve vztahu žalobci, když ten byl v době kontroly jakožto řidič motorového vozidla účastníkem silničního provozu. Při tomto dohledu pak oba policisté PČR byli oprávněni ve smyslu ust. § 124 odst. 10 zákona o silničním provozu zejména mj. zastavovat vozidla (písm. b), vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (písm. e), vyzvat řidiče k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou (písm. g), vyzvat řidiče motorového vozidla k předložení dokladů k řízení a provozu vozidla (písm. h), vyzvat řidiče motorového vozidla ke kontrole technického stavu vozidla (písm. i). V návaznosti na tyto pravomoci policistů PČR jsou pak striktně zakotveny povinnosti řidičů, a to zejména v ust. § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu, mezi něž patří mj. povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (písm. a), podrobit se na výzvu policisty PČR vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem (písm. f), podrobit se na výzvu policisty PČR vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou

návykovou látkou než alkoholem (písm. g), a v ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, mezi něž patří mj. povinnost mít při řízení u sebe řidičský průkaz (písm. a), osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. b), doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. c).

V návaznosti na právě předestřené kontrolní pravomoci policistů PČR ve službě při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a povinnosti žalobce jakožto účastníka silničního provozu v postavení řidiče motorového vozidla má soud za to, že provedená kontrola povinné výbavy vozidla (kontrola autolékárničky, kontrola sady montážních klíčů na matice kol vozidla, kontrola náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla, kontrola pojistek k vozidlu), dále provedená kontrola technického stavu vozidla (osvětlení vozidla a kontrola pneumatik užitých na vozidle), dále provedená kontrola všech dokladů žalobce a od vozidla, a také provedení u žalobce testu na alkohol, nepředstavuje šikanózní kontrolu, a tedy nezákonný zásah vůči žalobci, když ke všem těmto dílčím kontrolním úkonům oba hlídkující policisté PČR měli pravomoc ve smyslu ust. § 124 odst. 9 písm. a) ve spojení s ust. § 124 odst. 10 písm. b), písm. e), písm. h) a písm. i) zákona o silničním provozu. Již tyto kompetence k dílčím kontrolním úkonům tak umožňovaly provést bez dalšího u žalobce v pozici řidiče motorového vozidla důkladnou silniční kontrolu trvající i v řádu několika desítek minut s ohledem na časovou posloupnost jednotlivých dílčích kontrolních úkonů. V daném případě přitom oba hlídkující policisté PČR k provedení důkladné silniční kontroly měli zjevný důvod, který soud vyhodnotil jako rozumný a opodstatněný, když v rámci předchozí silniční kontroly vozidla byly zjištěny neuspokojivé výsledky mající znaky přestupkového jednání a na základě toho byl vysloven kontrolovanému řidiči zákaz další jízdy s vozidlem.

Ve vztahu k námitkám žalobce, že oba policisté PČR po kontrole chybně dovodili, že ve vozidle řízeném žalobcem není dostatečný počet náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla a také, že zde není dostatečný počet náhradních pojistek k vozidlu, soud uvádí, že tyto námitky ze své podstaty nemohou mít vliv na závěr soudu o zákonnosti provedené silniční kontroly. Pro vyhodnocení provedené silniční kontroly jako zákonné má význam to, že hlídkující policisté PČR měli pravomoc kontrolovat mj. i povinnou výbavu vozidla včetně náhradních žárovek ke stanovenému osvětlení vozidla a náhradních pojistek k vozidlu. Požadavek policistů PČR na předložení náhradních žárovek a náhradních pojistek k vozidlu zjevně nepřekračoval zákonný rámec jejich kontrolních pravomocí k povinné výbavě motorových vozidel ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. i) zákona o silničním provozu, když měl přímou souvztažnost k dotyčnému kontrolovanému vozidlu a zřetelně nebyl projevem libovůle policistů PČR, a tedy nenaplňoval znaky nezákonného zásahu vůči kontrolovanému řidiči, jako by tomu bylo v případě požadavku na předložení věci, která by neměla zjevnou souvislost s kontrolovaným vozidlem. Vlastní vyhodnocení toho, zda dotyčné vozidlo mělo dostatečný počet náhradních žárovek a pojistek k vozidlu či nikoliv, je ovšem věcí případného přestupkového řízení a případně na něj navazujícího soudního řízení o žalobě proti přestupkovému rozhodnutí, neboť nelze zapomínat, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je dle ust. § 82 s. ř. s. subsidiární povahy ve vztahu k žalobě proti správnímu rozhodnutí. Zde je třeba podotknout, že žalobce byl skutečně přestupkově projednáván pro přestupkové jednání spočívající mj. v nedostatečné povinné výbavě vozidla pro chybějící náhradní pojistky k vozidlu a chybějící náhradní žárovky k vozidlu, kdy toto

přestupkové řízení bylo završeno rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2013, č. j. MM/OK/PD/86835/13/R, jímž byl žalobce uznán vinným za přestupek ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které ovšem nenabývalo právní moci pro marné uplynutí prekluzivní lhůty k pravomocnému projednání přestupku a řízení o daném přestupku bylo zastaveno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 3. 2014, č. j. 1121/DS/2014, JID: 46021/KUUK/2014/Ne. Tyto skutečnosti soud zjistil na základě provedeného dokazování při ústním jednání ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s. konaném dne 6. 5. 2015 právě citovaným rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 3. 2014.

Šikanóznost uskutečněné silniční kontroly nezpůsobuje ani to, že v rámci ní byly policisty PČR zevrubně kontrolovány doklady od vozidla (patrně osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu) a doklady předložené žalobcem (patrně řidičský průkaz a občanský průkaz), a to v policejním vozidle v trvání údajně asi 15 minut. Je tomu tak proto, že dobu kontroly předložených dokladů v trvání údajně asi 15 minut nelze samu o sobě vyhodnotit jako nepřiměřeně dlouho trvající kontrolní úkon. Navíc je třeba brát v potaz to, že jednak při předchozí silniční kontrole vozidla byly zjištěny neuspokojivé výsledky nejen ohledně technického stavu vozidla, nýbrž i ohledně dokladů k vozidlu (chybějící doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu), a jednak, že žalobce na základě rozporované kontroly byl hlídkujícími policisty PČR přestupkově řešen, což také nepochybně vedlo k prodloužení délky kontroly dokladů, neboť žalobce měl povinnost předložit vedle svého řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu a dokladu prokazujícího pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu i svůj občanský průkaz. Již výše bylo řečeno, že policisté PČR měli pravomoc kontrolovat doklady řidiče a také doklady od vozidla, když tuto pravomoc jim výslovně přiznávalo ust. § 124 odst. 10 písm. h) zákona o silničním provozu, a proto v jejich dílčím kontrolním úkonu vzhledem k výše popsáným skutečnostem nelze spatřovat šikanózní jednání.

Dále soud uvádí, že žalobce naprosto mylně dovozuje, že předmětná kontrola byla šikanózní i z toho důvodu, že byl u něj proveden test na alkohol, ačkoliv kontrolující policisté PČR nemohli nabýt dojmu, že by alkohol skutečně požil, což posléze test potvrdil. Navíc pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatné i to, že sám žalobce svolil k provedení testování na požití alkoholu. Z dikce ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu je zřejmé, že policisté mohou provádět u řidičů namátkové a nahodilé testy za účelem zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem, a proto jejich kontrolní pravomoc v tomto směru není vázána jen na jejich podezření, že ten který řidič před jízdou požil alkohol. Tytéž závěry platí i ve vztahu k testování řidičů za účelem zjištění, zda nejsou ovlivněni jinou návykovou látkou. V této souvislosti nelze nezmínit, že v daném případě žalobce vyjma nesourodého žalobního petitu v žalobě toliko namítal, že byl testován na alkohol, aniž by současně tvrdil, že byl testován i na jiné návykové látky (drogy), což plně odpovídá skutkovému stavu tak, jak jej zachycuje správní spis předložený žalovanou stranou. Provedení testování u žalobce i na jiné návykové látky vedle alkoholu začal nepřímo tvrdit právní zástupce žalobce prvně až při ústním jednání před soudem konaném dne 6. 5. 2015. Nicméně skutečnost, zda žalobce byl či nebyl testován i na užití jiných návykových látek před řízením vedle alkoholu, není pro věc jakkoliv rozhodná, když i v tomto směru oběma hlídkujícím policistům PČR nepochybně svědčila kontrolní pravomoc vůči žalobci.

Dále soud uvádí, že žalobce zcela nepatřičně dovozuje, že předmětná kontrola byla šikanózní i z toho důvodu, že policisté PČR požadovali po M. K., který byl rovněž přítomen na místě kontroly, aby odstoupil od svého vozidla a nezasahoval do probíhající kontroly vedené se žalobcem. Je třeba zdůraznit, že v daném případě má soud pravomoc posoudit zákonnost zásahu hlídkujících policistů PČR výlučně ve vztahu k žalobci, a nikoliv k jiné osobě včetně M. K., jak vyplývá z výslovné dikce ust. § 82 s. ř. s. Případný služební zákrok policistů PČR vůči M. K. se netýká služebního zákroku vůči žalobci, není předmětem žalobního návrhu, nemá pro posouzení této žaloby relevanci, a proto se jím soud dále nezabýval.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě uskutečněné silniční kontroly soud vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uzavírá, že ji nevyhodnotil jako nezákonný zásah vůči žalobci. Provedená silniční kontrola byla učiněna v souladu se zákonem a s pravomocemi úřední osoby, přičemž byla projevem výkonu dohledové činnosti Policie ČR nad plynulostí a bezpečností silničního provozu tak, jak předvídá zákon o silničním provozu. Pro učinění tohoto závěru nebylo zapotřebí, aby soud ve věci prováděl dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, tedy aby byl proveden výslech žalobce, výslech M. K., výslech obou kontrolujících policistů PČR – tedy policisty H. a policisty J., dále výslech policisty Š., který byl přítomen při silniční kontrole M. K., a také zvukovým záznamem ze silniční kontroly, který byl pořízen M. K. a jímž údajně disponuje žalobce, a také interním pokynem žalované nařizujícím policistům při silničních kontrolách provádět u řidičů testy na přítomnost alkoholu. Dokazování v tomto směru soud vyhodnotil jako nadbytečné, a proto je v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl s ohledem na žalobní tvrzení, kterým korespondoval skutkový stav zachycený ve správním spise, a zejména pak s ohledem na právní úpravu obsaženou v ust. § 5 odst. 1, ust. § 6 odst. 8, ust. § 124 odst. 9 a odst. 10 zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba ohledně rozporované silniční kontroly není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem tov. zn. SEAT Toledo, r. z. „X“, z důvodu zjištění, že dotyčné vozidlo je na nápravách opatřeno pneumatikami odlišného dezénu, soud předesílá, že žalobu v tomto směru vyhodnotil jako důvodnou.

Vyslovený zákaz další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem pro osazení náprav vozidla pneumatikami s odlišným dezénem žalovaná strana opírala o ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel s poukazem na špatné povětrnostní podmínky panující v době inkriminované kontroly a také s poukazem na to, že s ohledem na skutkové okolnosti případu se u žalobce nejednalo o tzv. nouzové dojetí.

Je sice pravdou, že v ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel je zakotveno, že na vozidle se nesmí, s výjimkou nouzového dojetí, současně použít pneumatiky různých rozměrů a konstrukcí, pokud při schválení technické způsobilosti není stanoveno jinak; dále že na téže nápravě musí být používány pouze shodné pneumatiky; dále že konstrukcí pneumatiky se rozumí konstrukce diagonální, radiální, smíšená (BIAS BELTED); dále že shodnou pneumatikou se rozumí pneumatika stejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky; dále že druhem dezénu pneumatiky se rozumí dezén letní a dezén zimní,

u něhož je na bočnici pneumatiky vyznačeno označení M+S, M.S, M/S nebo MS, přičemž za zimní dezén se považuje též speciální dezén, u něhož je na bočnici pneumatiky vyznačeno označení ET, ML nebo MPT.

Rovněž je pravdou, že podle ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu hlídkující policisté PČR při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jsou oprávněni zakázat řidiči jízdu na nezbytně nutnou dobu nebo mu přikázat směr jízdy, vyžaduje-li to bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, popřípadě jiný veřejný zájem.

Z právě uvedeného plyne, že užití neshodných pneumatik, tj. nestejného rozměru, konstrukce, druhu dezénu a značky, odporuje dikci ust. § 21 odst. 13 vyhlášky o technické způsobilosti vozidel. Dále z právě uvedeného plyne, že zákaz další jízdy řidiči s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu může být policisty PČR vysloven, pokud to v době zákroku vyžaduje bezpečnost a plynulost silničního provozu, popř. jiný veřejný zájem, tedy nejen s ohledem na zjištěný neuspokojivý technický stav vozidla vzhledem k aktuálním poměrům panujícím na místě zákroku, mezi něž patří i aktuálně panující povětrnostní podmínky, nýbrž i v případě optimálního technického stavu vozidla, jestliže to vyžadují aktuální poměry panující na místě zákroku.

Policisté PČR tedy obecně mají pravomoc ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu vyslovit zákaz další jízdy řidiči s vozidlem, přičemž zda tak učiní, záleží na jejich uvážení, kdy zohledňují zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, popř. jiný veřejný zájem ve vztahu k aktuálním poměrům panujícím na místě zákroku.

Vzhledem k dikci ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu ovšem nelze zapomínat, že při tomto vyslovení zákazu další jízdy řidiči s vozidlem jsou policisté PČR výrazně limitováni časovým úsekem, po který lze vyslovit dotyčný zákaz, neboť zákonodárce striktně stanovil, že zákaz další jízdy řidiči s vozidlem může být vysloven jen na nezbytně nutnou dobu.

V daném případě tedy policisté PČR v zásadě mohli žalobci vyslovit zákaz další jízdy s vozidlem ve smyslu ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu z důvodu zjištění, že ačkoliv žalobce údajně neuskutečňoval s vozidlem tzv. nouzové dojetí, údajně bylo toto vozidlo na nápravách osazeno pneumatikami s odlišným dezénem, což dle názorů policistů PČR ohrožovalo bezpečnost a plynulost silničního provozu s ohledem na tehdy údajně panující poměry na místě silniční kontroly v podobě nepříznivých povětrnostních podmínek. Nicméně pro vyhodnocení žaloby z hlediska zákonnosti vysloveného zákazu další jízdy žalobci s vozidlem je zásadní, že policisté PČR tento zákaz časově nelimitovali na dobu nezbytně nutnou.

Z vyjádření žalované strany v řízení před soudem ani ze správního spisu neplyne, že by vyslovený zákaz další jízdy žalobci s vozidlem byl udělen jen na nezbytně nutnou dobu. K výslovnému dotazu soudu pak pověřený pracovník žalované při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 5. 2015 potvrdil, že dotyčný zákaz nebyl policisty PČR nijak časově limitován. Pokud ovšem kontrolující policisté PČR nevyslovili zákaz další jízdy žalobci s vozidlem na nezbytně nutnou dobu, když tento zákaz vůbec časově nelimitovali, překročili tím zákonný rámec daný ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalovaná by

měla mít na paměti, že pokud v praxi přikročí k aplikaci účastníky silničního provozu výrazně limitujícího ust. § 124 odst. 10 písm. e) zákona o silničním provozu, je nezbytné toto ustanovení naplnit i z aspektu nezbytně nutné doby, což se v daném případě nestalo. Pro učinění tohoto závěru soud neshledal potřebu ve věci provádět žádné dokazování, včetně dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, a proto je v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, když relevantní skutečnosti byly zřejmé z obsahu správního spisu, jímž ostatně korespondovalo i vyjádření žalované v řízení před soudem.

Ve vztahu k namítanému nezákonnému zásahu v podobě policisty PČR ústně vysloveného zákazu další jízdy žalobci s kontrolovaným vozidlem soud vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uzavírá, žalobu ohledně rozporovaného zákazu další jízdy vyhodnotil jako důvodnou, a proto mu nezbylo než určit ve smyslu ust. § 87 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II., že tento zákaz byl nezákonný.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci poloviční úspěch, když soud ohledně jednoho tvrzeného zásahu (provedená silniční kontrola) žalobu zamítl a ohledně druhého zásahu (zákaz další jízdy žalobce s vozidlem) shledal jeho nezákonnost, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované ve výroku rozsudku ad II. povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku polovinu náhrady nákladů řízení ve výši 13.804,-Kč. Tato částka se skládá z 1.000,-Kč jakožto ½ za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2.000,-Kč; z částky 7.750,-Kč jakožto ½ za 5 úkonů právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu přesahující 2 hodiny dne 6. 5. 2015 - § 11 odst. 1 písm. g), účast při jednání soudu dne 25. 5. 2015 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 750,-Kč jakožto ½ za 5 s tím souvisejících režijních paušálů po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 350,-Kč jakožto ½ za náhradu za promeškaný čas v souvislosti s jízdou k jednání soudu dne 6. 5. 2015 z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět ve výši 700,-Kč podle ust. § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 175,-Kč jakožto ½ z ½ za náhradu za promeškaný čas v souvislosti s jízdou k jednání soudu dne 25. 5. 2015 z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět při celkové výši 700,-Kč, když právní zástupce žalobce se téhož dne účastnil i jednání před soudem ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 15 A 54/2015, které navazovalo na předmětné jednání; z částky 1.038,-Kč jakožto ½ z náhrady cestovného osobním automobilem za cestu z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 6. 5. 2015 při celkové výši 2.075,-Kč; dále z částky 519,-Kč jakožto ½ z ½ náhrady cestovného osobním automobilem za cestu z Otmíče do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 25. 5. 2015 při celkové výši 2.075,-Kč s ohledem na účast právního zástupce žalobce při jednání před soudem i ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 15 A 54/2015, které navazovalo na předmětné jednání, a z částky 2.222,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byla generálně zplnomocněná právní zástupkyně žalobce podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová